

[Poul Sørensen.]

ting. I hvert fald er regeringspressen nøje klar over det; den kastede sig over os andre og behjælder os det, hver gang vi forsøger at tage et sagligt standpunkt til sager, der vedrører såvel arbejdsanvisningen som arbejdsløshedsforsikringen. Det forekommer mig, at ministeren ikke, når vi behandler spørgsmål af denne karakter, kan afvise mig med nogle få bemærkninger.

Jeg savner svar på, hvorvidt den højtærede minister er tilfreds med den nuværende form for arbejdsanvisning. Mener ministeren, at den er betryggende, eller kan ministeren gå ind på min tanke om, at vi skal overveje, hvorvidt den nuværende opdeling i offentlige arbejdsanvisningskontorer og arbejdsløsheds-kasser, og dermed fagforeningernes kontorer, også fremefter skal danne grundlaget for arbejdsanvisningen, eller kan ministeren gå ind på min tanke om, at hele dette forhold må kunne ændres, således at arbejdsløsheden her i landet dermed kan begrænses? Hvis den højtærede minister gør det, så har vi nået noget i retning af det, jeg gerne ville med drøftelsen på dette område.

Dernæst vil jeg gerne stille den højtærede minister et spørgsmål af mere sekundær interesse, som jeg beder om at få svar på. Mener ministeren, at den teknik, der findes i arbejdsløshedslovgivningen med hensyn til vanskeligt stillede kasser, er tilfredsstillende? Jeg mener det ikke. Når murernes kasse — jeg har sagt det før, men jeg gentager det — på grund af en vis ledighed om vinteren og et højt kontingent får en høj understøttelse i vinterperioden, kan den højtærede minister da erklære sig enig med mig i, at det må ændres, eller er han tilfreds med denne tilstand?

Jeg når så til det spørgsmål, der først og fremmest interesserer mig, nemlig spørgsmålet om gensidighed. Man kan ikke sige om det konservative folkeparti, at det ikke har søgt at bidrage til løsning af dette spørgsmål. Jeg tror, at embedsmændene i ministeriet vil kunne retlede den højtærede minister, hvis han tvivler om, at jeg har beskæftiget mig med disse ting, medens jeg var minister. Jeg har haft flere forhandlinger med De samvirkende Fagforbund om gensidighed mellem arbejdsløsheds-kasser-

ne, og kassernes ledelse har været repræsenteret ved disse forhandlinger. Jeg har også senere i kommissionen, hver gang denne sag var til behandling, peget på, at spørgsmålet måtte løses ad denne vej. Jeg vil da gerne spørge den højtærede minister — og jeg synes, jeg har krav på et svar — om ministeren ikke har interesseret sig for gensidigheden? Åbenbart har den højtærede minister slet ikke beskæftiget sig med spørgsmålet i de sidste tre år på trods af, at arbejdsløsheden har været større, end da vi sad med ansvaret — alene det må jo overraske. Hvilke råd vil da den højtærede minister give det høje ting, når vi nu diskuterer arbejdsløshedens problem her i landet, og når det offentlige bidrag, som jeg før nævnte, ligger et sted mellem 175 og 185 mill. kr? Jeg har ikke gjort mig til talsmand for, at man i denne situation skal gennemføre en arbejdsløshedslovgivning, hvor det offentlige skal spare voldsomme beløb. Jeg har blot ønsket, der skulle spares, hvor det var muligt. Det, jeg sigter imod, er en fordeling af de offentlige midler, der stilles til rådighed, således at de dårligst stillede, arbejdsmændene, bliver bedre placeret, end de er nu. Kan den højtærede minister tiltræde gensidighedsprincippet, således at de fag, der betaler 1 kr., 1 kr. 20 øre eller 1 kr. 40 øre om ugen, og som altså er velstillede i forhold til andre, som altså har en højere årlig gennemsnitsindtægt, får deres kontingent forhøjet, for at arbejdsmændenes kontingenter kan nedsættes? Jeg håber, jeg har stillet dette spørgsmål om gensidigheden klart, og jeg beder den højtærede minister om at besvare det.

Jeg vil gerne til slut føje til, at det principielle, som underbygger disse mine betragtninger, er vor interesse for den nye opdeling af hele den danske arbejdsstyrke, altså spørgsmålet om industriforbund. Arbejdsmændene føler det sådan, at industriforbundene vil slå det hele i stykker, og udviklingen må jo også nødvendigvis medføre, at det store arbejdsmandsforbund må opløses og dets medlemmer fordeles efter de fag, de hører til.

Jeg stiller altså disse fire spørgsmål til den højtærede minister. Har problemerne ministerens interesse, og hvorledes vil han gribe dem an?